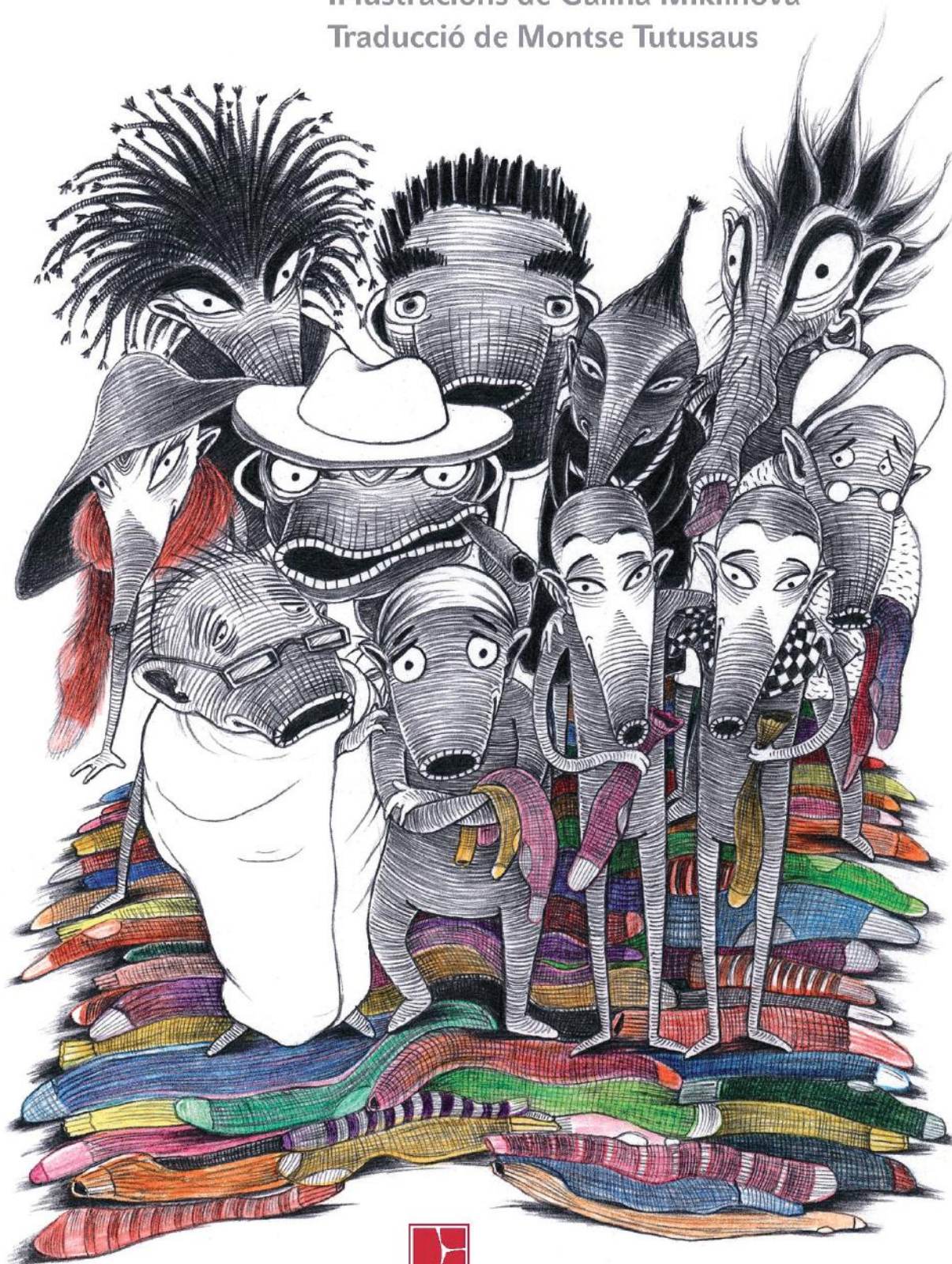

Pavel Šrut

ELS MENJAMITJONS

Il·lustracions de Galina Miklínová

Traducció de Montse Tutusaus

Pavel Šrut / Galina Miklínová

ELS MENJAMITJONS

Tot i que el calendari dels menjamitjons és ple de noms majestuosos i heroics com ara Ramsès o Tulamor (precisament així es deien els seus dos terribles cosins), a ell l'anomenaven Rialler.

Ara, que si li van començar posar aquest nom és ben bé perquè s'ho va buscar. Quan es trobava en un mal pas, es posava a riure «ha! ha! ha!» i, encara avui ho fa de tant en tant.

—Ha! ha! ha! Rialler, tens un mitjó al saler! —li cridaven els dos terribles cosins quan encara era petit.

De fet, d'això no fa pas tant de temps. O sí? És difícil de dir ja que, per als menjamitjons, el temps a vegades s'estira o s'arronsa, com si fos un mitjó.

No tenia cap germà i feia tres anys que no veia els pares. Vivia amb l'avi a casa del senyor Vavřinec.

El pare i la mare l'estimaven, però als seus cors hi havia amor per als menjamitjons de tot el món. Ajudaven els pobres i els malalts i organitzaven els paquets de mitjons de beneficència per als menjamitjons sense sostre. Anaven allà on poguessin ser útils.

Un dia, per un rodamón, van saber com n'estan de malament els menjamitjons a l'Àfrica!

Es veu que els nadius d'allà van o bé totalment descalços o amb sandàlies sense mitjons... I això vol dir que els menjamitjons africans passen gana!

Des de llavors ja no van poder pensar en res més. I quan el pare va descobrir que de la ciutat sortia de tant en tant un camió cap a l'Àfrica amb medicaments o amb armament, ja va estar tot decidit.

Els pares, tristos, es van acomiadar del Rialler i, d'amagatotis, van saltar al camió que es dirigia a l'Àfrica. Portaven dos sacs de mitjons de diferents mides com a primers auxilis i, un cop allà, ja es veuria com podrien ajudar.

El Rialler estava molt orgullós dels seus pares i, al cap i a la fi, tenia l'avi que l'aconsellava i el cuidava. Això sí, l'avi era ja molt gran així que, en realitat, més aviat era el Rialler que cuidava l'avi. Fos com fos, s'alegraven de ser dos.

La cara rodona com un a de pagès

El senyor Vavřinec tenia la cara rodona com un pa de pagès. Al nas duia ulleres; al cap, rinxolets i vivia completament sol. Sí que s'havia quedat per a vestir sants, però tampoc era tan gran.

Tot i que ja havia fet els trenta-nou, no tenia pas la sensació d'estar rondant els quaranta anys. I ara! Tot al contrari, des que tres anys enrere havia acabat no casant-se amb una tal senyoreta Helena, se sentia com si ja en tingués cinquanta! Però bé, això ja és una altra i avorrida història.

Al senyor Vavřinec li agradaven els casaments i, un o dos cops per setmana, algun casament o altre tenia.

Però, com que també tenia enterraments, a vegades es feia un embolic.

Als músics ja els passen aquestes coses. I és que el senyor Vavřinec era músic. Tocava la trompeta amb alegria als casaments i amb tristesa als enterraments. Però algun cop s'equivocava i tocava una marxa fúnebre en un casament o una marxa nupcial

en un enterrament. Llavors se'n tornava a casa amb el cap cot.

Tot i així, el tornaven a convidar perquè tocava molt bé i la gent hi estava tan acostumada, a ell i la seva trompeta, que ja no en volien cap altre.

Això sí, parlaven d'ell. I la majoria de vegades d'aquesta manera:

—Cadascú és com és, però el senyor Vavřinec és ben curiós. I està tan sol!

—Una dona li faria falta!

—Però, digui'm, qui voldria per marit algú que confon les festes amb els enterraments. I si només fos això... No s'hi ha fixat?

—Porta un mitjó de cada color!

—Això li passa perquè està sol com un mussol. No té qui l'avisí...

Així conversaven les senyores al parc perquè no sabien que tan sol, tan sol, no hi estava pas (vivint com vivien amb ell el Ri-aller i el seu avi).

Però, és clar, com ho haurien pogut saber si, de fet, encara no ho sabia ni el mateix senyor Vavřinec!

La ratera

El senyor Vavřinec portava realment un mitjó de cada color. Al peu esquerre, un de vermell; al dret, un de negre. Un altre dia, un marró i l'altre gris i, fins i tot algun cop, un verd i l'altre blau, i això que recordava que la mare, quan era petit, li deia:

—Verd amb blau fa babau!

Podríem dir que per part seva no es tractava ni d'anar a l'última moda ni de distracció. Era pura necessitat.

De bon matí no trobava mai, en tot el pis, un parell de mitjons iguals. Només mitjons desaparellats!

Moltes vegades havia regirat els calaixos de la calaixera, espolsat totes les peces del cistell de la roba bruta, desmuntat la rentadora, escombrat tots els racons i fins i tot havia mirat pel forat de la trompeta... però res de res. La parella del mitjó no apareixia mai.

Un vespre va portar a casa el gat de la veïna, la senyora Tristor, perquè havia arribat a la conclusió que el lladre de mitjons havia de ser un ratolí.

El gat va ensumar totes les escletxes. No va topar amb cap ratolí, però una cosa sí que va trobar: un mitjó mig rosegat!

No era un èxit complet però tot i així el senyor Vavřinec, satisfet i sense perdre el temps, va sortir a comprar.

Després de molt explorar en una ferreteria gran, va comprar deu rateres.

—Per casa els ratolins li fan de les seves, oi? El millor és temptar-los amb bacó o un tros de formatge sec —li va somriure, tot animant-lo, la caixera.

El senyor Vavřinec va retrocedir tres passos, es va arremangar els pantalons, li va ensenyar els mitjons (un verd i l'altre blau) i va dir:

—No pas amb bacó. Amb un mitjó, els temptaré!

A la caixera se li va escapar:

—I ara! Però què diu?

Des de bon matí que tenia cua a la caixa i ara li'n deien una de l'alçada d'un campanar.

Hauria d'explicar-li al client que amb un mitjó no atraparia cap ratolí normal. De fet, ja obria la boca per a dir-li-ho, però es va fer enrere a temps.

El senyor portava realment un mitjó verd i l'altre blau, i és millor no portar la contrària a un babau.

Així doncs, va fer només una mitja rialla i va sospirar quan el client estrany, fent una reverència, se'n va anar.

